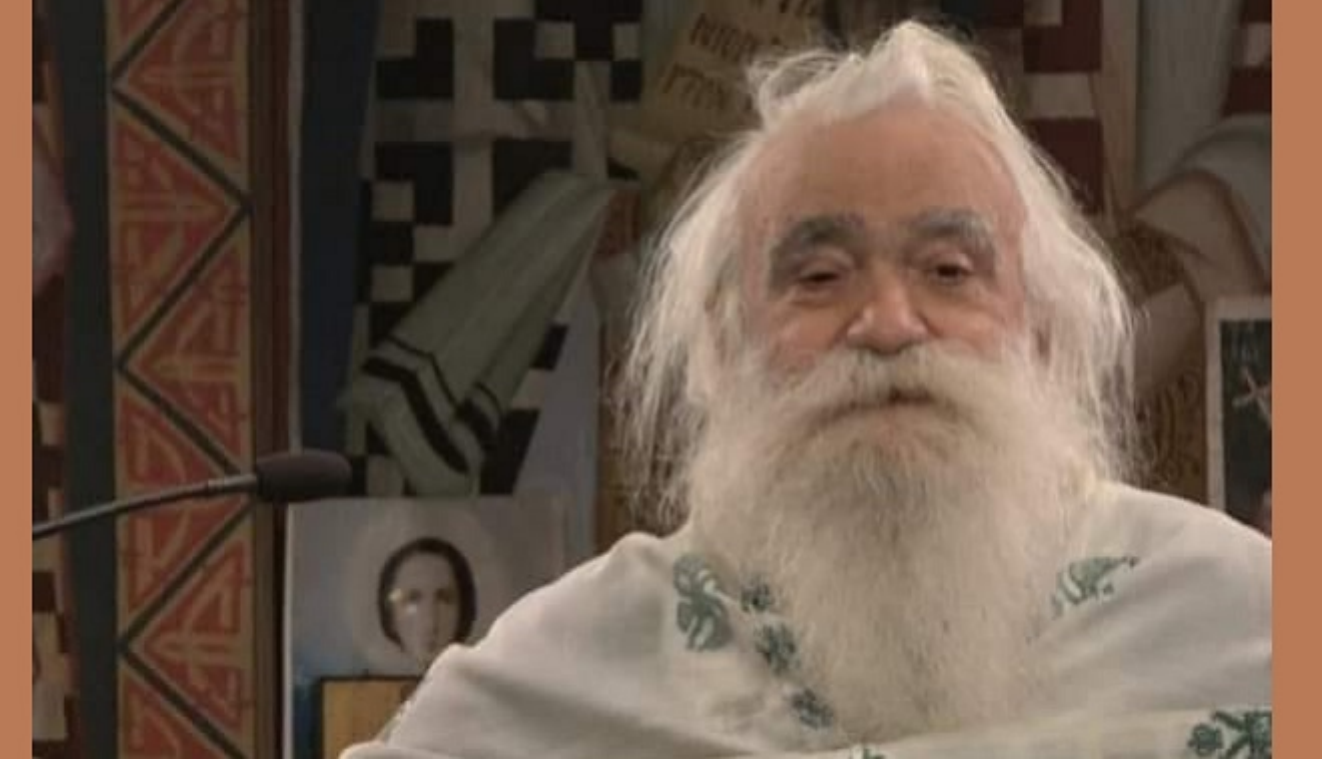

8 Ιανουαρίου 2022

Γέροντας Ανανίας: Ιωάννης Πρόδρομος, Η φιλάνθρωπία και η αγάπη του Χριστού ένσαρκη!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης (1945-2021).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αρχιμανδρίτης Ανανίας Κουστένης, Σύναξη Τιμίου Προδρόμου

Πάμε στις 7 του μηνός Ιανουαρίου. Η Εκκλησία μας εορτάζει την Σύναξη του Τιμίου και ενδόξου Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου. Είναι η αρχαιότερη γιορτή της Εκκλησίας μας, για τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο. Και ήλθε Θεόθεν. Ο Θεός εφώτισε τους Πατέρες της Εκκλησίας και την όρισαν την επόμενη των Θεοφανίων, για να τιμήσουν τον άγιο Ιωάννη, που βάπτισε τον Χριστό μας. Είναι ο μεγαλύτερος άγιος της Εκκλησίας μας. Η Παναγία δεν συγκρίνεται, βέβαια.

«Ο μείζων εν γεννητοίς γυναικών». Η φιλανθρωπία και η αγάπη του Χριστού ένσαρκη. Ο φίλος των αμαρτωλών. Ο κήρυξ της μετανοίας. Η φιλέρημος τρυγών.

Σ' όποια ερημιά κι αν είμαστε, και των πόλεων και των άλλων περιοχών, υπάρχει εκεί πάντοτε, να το ξέρομε αυτό, ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος και μας συντροφεύει. Μας κάνει και μας κρατά την καλύτερη παρέα και την καλύτερη συντροφιά.

Γι' αυτό, ο κυρ Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ευρισκόμενος εδώ, στην πολύβουη Αθήνα της πλουτοκρατίας κλπ., ενευμείτο περισσότερο τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο της Σκιάθου, που τον έλεγαν Ασέληνο. Θα 'ταν σε κάποιο σημείο, που δεν το 'βλεπε ούτε ο ήλιος ούτε και η σελήνη. Και του λέει σ' ένα ωραίο ποίημα, με τον ίδιο τίτλο, «Από την ερημιά σου Άη μου Γιάννη/ που ήχησε το πάλαι η φωνή σου/ θυμήσου μας κι εμάς κι εμάς λυπήσου/ που λυώνομε μέσα σε μια ερημιά/ γεμάτη από πληθυσμόν ανθρώπινον».

Τι ωραία! Γι' αυτό δεν είμαστε μόνοι στην αγία μας Εκκλησία. Τυπικά μπορεί. Υπαρξιακά, όμως, όχι. Είναι κοντά μας ο Σαρκωθείς, κοντά μας η Αγία Τριάς, πολλώ μάλλον, κοντά μας η Παναγία, ο Άη Γιάννης, οι Απόστολοι, οι Άγιοι, οι Μάρτυρες, οι Άγγελοι και οι Αρχάγγελοι, τα πνεύματα και οι ψυχές των Δικαίων. Κι όσοι μας αγαπούν, όπου κι αν βρίσκονται επί της γης. Γι' αυτό δεν είμαστε καθόλου μόνοι. Μόνο να προσευχόμεθα και να τους επικαλούμεθα και είμεθα, όπως είπα και πριν, «εν ταις λαμπρότησι των αγίων». Ανάμεσα στους Αγίους. Και με τους Αγίους.

Την ίδια μέρα, 7 Ιανουαρίου πάντα, γιορτάζει και η μετένεξις, η μεταφορά, δηλαδή, της Τιμίας χειρός του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου από την Αντιόχεια στην Κωνσταντινούπολη, στα χρόνια του Κωνσταντίνου του Πορφυρογεννήτου και του Ρωμανού του Β', του υιού του, Πορφυρογεννήτου κι αυτού, τον 10ο αιώνα.

Είχε ταφεί ο άγιος Ιωάννης στη Σεβαστή, μιά πόλη, εκεί κοντά στην Αντιόχεια της Συρίας, στην Κιλικία της Μικράς Ασίας, είναι κοντά αυτά. Και πήγε ο Ευαγγελιστής Λουκάς κι επήρε το χέρι του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου. Τον αγαπούσε πολύ. Κι αυτός γράφει τα περισσότερα για τον άγιο Ιωάννη, που είναι η αρχή της Ευαγγελικής ιστορίας, όπως και άλλοτε έχομε πει.

Το πήρε και το πήγε στην πατρίδα του, την Αντιόχεια της Συρίας. Τις Συριάδες Αθήνες, που προήλθε ο ιερός Χρυσόστομος και τόσοι άλλοι από 'κεί. Κι εκεί το χεράκι του αγίου μας Ιωάννου του Προδρόμου έκανε πολλά και μεγάλα θαύματα. Ξεκλείδωνε ψυχές. Τις έφερνε στον Χριστό. Τις έβγαζε απ' την αμαρτία, δίνοντας μετάνοια και χάρη. Και θαυματουργούσε παντοιοτρόπως. Έβγαζε δαιμόνια, εθεράπευε αρρώστους, σήκωνε παράλυτους, και έδινε, προπαντός, ψυχική και πνευματική υγεία.

Εκεί στα όρια της Αντιοχείας, λέει το ταπεινό και ιερό Συναξάριο της 7ης Ιανουαρίου, ήτο κι ένας μεγάλος δράκοντας. Τον οποίον ο κόσμος εκεί ο απλός, κι οι ειδωλολάτραι, οι μη Χριστιανοί, δηλαδή, του απένεμαν λατρεία. Τον είχαν θεό. Και του πρόσφεραν κάθε χρόνο θυσία, με θύμα έναν άνθρωπο. Έριχναν κλήρο κι όποιος τύχαινε. Μια χρονιά έτυχε, λοιπόν, η κόρη ενός Χριστιανού, να την ρίψουν στον δράκοντα, να την φάγει. Εκείνος στενοχωρήθηκε. Δεν ήξερε τι να κάνει. Παρακαλούσε, λοιπόν, τον Θεό, τον Χριστό μας, και τον άγιο Ιωάννη. Και την παραμονή αυτής της φοβερής και θεοστεγούς πράξεως, πήγε και προσκύνησε το χεράκι του αγίου. Και καθώς προσκυνούσε, δάγκωσε και πήρε με το στόμα του τον αντίχειρα. Δεν τον κατάλαβε κανείς.

Την άλλη μέρα, κρατώντας στο χεράκι του κρυφά τον αντίχειρα του μεγάλου Βαπτιστού, πήγε την κόρη του στο μέρος που ήρχετο ο δράκων, για να την φάει. Κι είχε μαζευτεί πολύς κόσμος από περιέργεια, -τι άχαρο θέαμα και τι σκληρή πράξη!- και περίμεναν όλοι την ώρα που θα εγίνετο αυτό το κακό. Και καθώς ήρχετο ο δράκων και ορμούσε πάνω στο θύμα του, τρέχει μπροστά ο πατέρας, κι ενώ είχε εκείνος ανοίξει το στόμα του να καταπιεί την κόρη, σημάδεψε και του ρίχνει μέσα στο στόμα τον αντίχειρα του μεγάλου Προδρόμου.

Και τι γίνεται; Εκείνος έσκασε και εχάθη. Συγκινήθηκαν όλοι και περισσότερο ο πατέρας. Και πιο πολύ η κορούλα του. Χάρηκαν τόσο πολύ. Δόξασαν και ευχαρίστησαν τον Θεό και τον μεγάλο Πρόδρομό Του, Τον Χριστό μας και τον μεγάλο Πρόδρομό Του. Πανηγύρισαν. Αλάλαξαν. Πολλοί ειδωλολάτραι έγιναν Χριστιανοί. Κι όλοι μαζί κι ο ευεργετηθείς πατέρας περισσότερο, πήραν πέτρες και φτειάζανε μία μεγάλη εκκλησία του αγίου Ιωάννου του Προδρόμου.

Είχαν μάθει τα θαύματα κι οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου. Και περισσότερο οι προνομασθέντες Κωνσταντίνος και Ρωμανός Πορφυρογέννητοι. Και θα ήθελαν να έχουν στην Κωνσταντινούπολη το χεράκι του αγίου Ιωάννου. Το είδε αυτό ο άγιος Ιωάννης, όλα τα βλέπει, και χάρηκε πολύ που τον ήθελαν και στη Βασιλεύουσα.

Και τι κάνει; Σ' έναν Εσπερινό, και καθώς έκαναν οι πατέρες στο ναό εκεί Αγιασμό, στο ναό που 'ταν το χεράκι του Αγίου, τι κάνει ο άγιος; Φωτίζει και σπρώχνει, θα λέγαμε, ένα διάκονο της Εκκλησίας της Αντιοχείας, τον Ιώβ, και τι κάνει; Καθώς ήταν όλοι εκεί στον Αγιασμό προσηλωμένοι και προσευχόμενοι, πάει και αρπάζει, λέει το Συναξάριο, αρπάζει το χέρι του Αγίου και το φέρνει στην Κωνσταντινούπολη. Υπάρχει και καλός αρπαγμός. Και καλή κλοπή.

[...]

Και τώρα ο αη Γιάννης ήθελε να πάει το χέρι του εκεί και πώς να το κάνει; Βάνει

τον άνθρωπο, «Άντε πήγαινε και κάνε το αυτό». Και όντως έφθασε το χεράκι του Αγίου ανήμερα στη Σύναξή του, στη χάρη του. Επτά Ιανουαρίου. Έφθασε. Μυστικά έφθασε. Το 'φερε μυστικά ο άνθρωπος. Μην τον γνωρίσουν και τον τρέξουνε πίσω και του πάρουν το χέρι. Ήτανε μεγάλος θησαυρός. «Την χείρα σου την αψαμένην την ακήρατον κορυφήν του Δεσπότου...», που λέει στην ενάτη ώρα το Δοξαστικόν, και το έψαλε ο Παπαδιαμάντης και εκοιμήθη με αυτό.

Το 'μαθαν οι αυτοκράτορες και βγήκαν. Προϋπάντησαν τον μεγάλο Βαπτιστή. Έπεσαν κάτω στη γη, κλαίγανε, έκλαιγε ο κόσμος, ήταν μεγάλη, έτσι, εκδήλωση χαράς και ευγνωμοσύνης και υποδοχής για τον άγιο Ιωάννη, τον μείζονα των Προφητών. Και το πήραν στα χέρια τους, στο χέρι τους, οι αυτοκράτορες. Και πού το πήγαν; Στο παλάτι. Στον ναό του παλατιού.

Κι εκεί, «Ευχαριστούμε, άγιε Ιωάννη, που άκουσες, είδες την επιθυμία μας κι άκουσες τη δέησή μας και μας ήλθες μόνος, κατ' αυτό τον τρόπο». Και κάθε χρόνο, στις 7 Ιανουαρίου, όσο ήσαν οι αυτοκράτορες στην αθάνατη Κωνσταντινούπολή μας, γιόρταζαν την μετένεξη, τη μεταφορά, δηλαδή, του αγίου Ιωάννου. Και είναι στο Μηναίο και το γιορτάζουμε κι εμείς. Τι όμορφο είναι! Τι καλό είναι!

Χρόνια πολλά και σ' όσους εορτάζουν. Άνδρες και γυναίκες, κληρικούς, μοναχούς. Κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί να 'χουν την ευχή του αγίου Ιωάννου.

Κι εμείς τους ευχόμεθα έτη πολλά και ευλογημένα. Και στους γνωστούς και στους άγνωστους όλους. Όλους.

Κι όσοι έχουν κοιμηθεί κι είχαν τ' όνομά του, ας έχουν την ανάπαυση του Χριστού. Όπως και όλοι εκείνοι πο 'χουν ονόματα Αγίων και έχουν απέλθει, το 'χουν ανάγκη εκείνοι να τους μνημονεύουνε.

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Χειμερινό Συναξάρι», τόμος α', των εκδόσεων Ακτή.

<https://bit.ly/3F3nMTf>